

gasti tolmud ja prüggi ei olnud seemne egga sõma hulka.

Sest ja mitmest teisest asjast võib igapäev näha, et Kembaril väljaspidine ellu olli korra peal ja targaste seatud. Algga teie teate, et inimestest tunnustuse parreminne temma koddusest ellust, kuidas ta omma nelsa seina wahhel ellab ja omastega teeb. Sest palju majapidamist on lubjatud haudade sarnatsed, et võraste silma ette ei tulle muud kui head, agga ommaste silmad näevad sedda ennam kurja, mis teiste eest sallaja seisab. Seal küllas olli neid palju, kes Kustawist ja Madlenast nõnda ka arvatsid ja räkisid, kes uhkusfeks ja au-ahususfeks nimmetasid kui näggid et nad mõnend ued wiisid ja seadused hakkasid piddama. Tursi Jaak ja Katta nimmetasid sedda sallalikuks ja rummalaks elluks!

Walle! Kembari rahwa koddune ellu olli nisamma auus ja hea. Kulgem lühhidalt. Kustaw ja Madlena ellasid ühhel mehel ja selges armastuses. Se on ausa ellu põhhi. Nemmaad uskusid teine teist täieste, kegi ei piddanud teise eest middagi sallaja; rõnu ja kurvastust, head ja kurja kandsid mõllemad üheskoos. Kes middagi rummalaste ehk kahjuks teinud, tunnistas teisele ja enne kui võraste käest nõu küsisid, ollid ikka teine teise nõuandjad. Sellepärast nemmaad isse

ja nende ellu ei olnud mitte rahwa suus egga tõusnud neist allati tühjad ehk kurjad kõnend. — Kui Madlena koggemata meest pahandas, ehk kui Kustaw kord äkkilise melega wihhastas ja kui siis pahha ehk kõwra sõnna räkisid, siis ollid kermend jälle leppima, andeks palluma ja omma süüd tunnistama. Wiha mis süddames petakse, teeb süddant kangeks; leppimine jääb igga tunni ja päwaga raskemaks. Mees otab esite, et naene peab leppimist pakkuma ja palluma, naene mõtleb: eks mees pea esimesse sammule teggema! Selle jures hakkawad pea teine teist kiusama, pilkama, wimaks ueste taplema, et tõeks saab: inimesse wiha ei te mitte, mis hea olleks! — Hallikast tulleb wessi wähhä hawal ja tibbamiissi, tibbadeest tulleb merri, merresse on mittu uppunud! Nõnda wiihakandminne ka; esite weikene asse, pärast otsata tülli! — Kustaw ja Madlena ei lastnud mitte päikest leja minna omma wiha üle; kui mitte enne, siis leppisid selsammal õhtul, ei läinud magama, ilma et tunnistasid: „kule, ma ollen tänna rummalaste teinud; unusta sedda ärra ja anna andeks!“ Eks nad siis piddand nõnda teggema? palusid jo igga õhtu üheskoos: anna andeks meie wõllad ni kui andeks anname omma wõlglastele! — Wadake, nõnda ei wõinud rahhu sidde nende süddamete ümber iales lödwale minna egga katkeda.